

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2019 r.,
sprawy **A. Ł. i D. K.**
skazanych z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i in.
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa (...)
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Ś.
z dnia 28 lutego 2018 r., sygn. akt III K (...)

postanowił:

- 1. oddalić obie kasacje uznając je za oczywiście bezzasadne,**
- 2. obciążyć skazanych A. Ł. i D. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Kasacje wniesione w imieniu skazanych są bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Obrona składając skargę w imieniu A.Ł. tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa procesowego, których miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko ustaleniom faktycznym dokonany przez Sąd I – instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523 § 1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

W kasacji podniesiono zarzut obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

Zarzut ten jednak nie może być uznany za zasadny. Kwestiom ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa skazanego poświęcił Sąd Odwoławczy znaczącą część uzasadnienia swego wyroku. Wskazał przede wszystkim dlaczego relacje M. K. i T. G. zostały uznane za wiarygodne (k.22 – 27 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego).

Brak zatem podstaw do przyjęcia, że Sąd Odwoławczy nie rozpoznał podniesionych zarzutów, czy też, że w tym zakresie sporządził wadliwe uzasadnienie wyroku. Natomiast obrona wprost kwestionuje tu ustalenia faktyczne dokonane w sprawie.

Trudno nie dostrzec i tego, że argumenty, w istocie analogicznej treści, były podnoszone w środkach odwoławczych i przy poprzednim rozpoznaniu sprawy. Żaden z tych zarzutów nie został uznany za zasadny. Także skargi kasacyjne wniesione w tym zakresie nie okazały się skuteczne, na co jednoznacznie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 kwietnia 2017 r. (sygn. akt V KK 343/16), przy czym powodem uchylecia wyroku do ponownego rozpoznania były okoliczności stanowiące bezwzględną przesłankę odwoławczą, które nie zostały dostrzeżone zarówno przez Sądy, jak i obrońców.

Nie sposób uznać też, że Sądy rozpoznające sprawę nie dostrzegły zeznań R. M. primo voto R., skoro oparty na nich część swoich ustaleń faktycznych. Powyższe nie oznacza jednak, że posiadała ona pełną wiedzę o sytuacji majątkowej skazanego A. Ł.

Również zarzuty postawione w kasacji obrońcy D. K., sprowadzają się do powtórzenia argumentacji wcześniej już podnoszonej. Kwestią potrzeby uzupełnienia (lub sporządzenia nowej) opinii sądowo psychiatrycznej dotyczącej tego skazanego zajmował się szczegółowo Sąd Apelacyjny, czemu dał wyraz w uzasadnieniu swego wyroku na k. 32 – 35.

W tej sytuacji, Sąd ten nie mógł naruszyć art. 433 § 2 k.p.k., czy 457 § 3 k.p.k. Nie mógł też obrazić wskazanych w pkt 1 tej kasacji art. 167 k.p.k. w zw. z art. 202 k.p.k. i art. 410 k.p.k. ponieważ tych przepisów nie stosował. Zarzut w tym zakresie ewidentnie skierowany jest do Sądu I instancji, co jak wskazano

już na wstępie niniejszego uzasadnienia, w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne.

W tej sytuacji, również i te, podniesione w kasacji obrońcy skazanego D. K. zarzuty, nie mogły zostać uznane za zasadne, choćby w minimalnym stopniu – są oczywiście bezzasadne.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Skazanych obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

ał